

**PUHE MOSKOVAN RATASOLMUN RAUTATIELÄISTEN
KONFERENSSISSA
HUHTIKUUN 16 pnä 1919**

Toverit, me kaikki tiedämme, että maamme elää nyt vaikeaa aikaa. Meidän on pitänyt julistaa mobilisaatio vastavallankumouksen ja kansainvälisen imperialismiin viimeisen rynnäkönn torjumiseksi. Tällä hetkellä tarvitaan työtätekevien joukkojen omakohtaista tehokasta apua tämän mobilisaation menestyksellisessä toimeenpanemisessa.

Toverit, te kaikki käsitätte tietenkin mainiosti, miten suunnattomia vaikeuksia sota aiheuttaa ja kuinka suuria uhreja se vaatii varsinkin nyt, kun maa kokee elintarvikevaikeuksia ja sota on saattanut kulkulaitoksen rappiotilaan. Siksi ne kärsimykset, joita työtätekevien joukot saavat kestää sodan tähden, ovat nykyään käyneet raskaammiksi.

Meillä on kuitenkin täysi syy uskoa ja vakuuttaa, että asemamme on parantunut ja että selviydymme voittajina kaikista vaikeuksista. Emme yritä pettää itseämme. Me tiedämme, että vihollisemme — Englannin, Ranskan ja Amerikan kapitalistit, jotka toimivat selvästi yhdessä venäläisten kapitalistien kanssa, tekevät nyt viimeisiä yrityksiä kaataakseen Neuvostovallan. Tiedämme, että tilanherrojen ja kapitalistien edustajat ovat jo pitemmän aikaa neuvotelleet Pariisissa. Tiedämme heidän asettavan päivä päivältä ja tunti tunnilta kasvavassa määrin toivonsa siihen, että Neuvostovalta ei kestä. Mutta samalla näemme, etteivät he ole vielääkään saaneet solmituksi rauhaa, vaikka Saksan kukistamisesta on kulunut jo viisi kuukautta. Miksi? Siksi koska he tappelevat keskenään herkkupalasta — kuka saa Turkin, kuka Bulgarian, miten Saksa voitaisiin ryöstää putipuhtaaksi, minkä palan saa Englanti, minkä Ranska ja Amerikka, kuinka monta kymmentä miljardia pitää ottaa

sotakorvauksina saksalaisilta. On selvää, etteivät he varmastikaan saa Saksasta irti mitään, koska maa on sodan köyhdyttämä ja työtätekevät joukot nousevat yhä tarmokkaammin porvarillisen hallituksen harjoittamaa sortoa vastaan.

Toverit, tämän nojalla voimme pitää täysin selvänä ja varmana, että Koltshakin Itärintamalla saavuttama menestys on nykyään herättänyt venäläisissä ja ulkomaalaisissa kapitalisteissa jälleen tiettyjä toiveita. Mutta vaikka Koltshak saavuttaisikin osittaisia voittoja, Venäjän Neuvostotasavallassa heidän ei sittenkään onnistu toteuttaa toiveitaan.

Me tiedämme, että Saksasta saavutetun voiton jälkeen liittoutuneille jäi pääomia, monimiljoonainen armeija ja myös vertaansa hakeva laivasto. Heti Saksan häviön jälkeen niillä oli täysi mahdollisuus suunnata kaikki voimat Venäjän Neuvostotasavallan valloittamiseen. Se mitä liittoutuneet tekivät etelä-Venäjällä — maihinnousu Mustan meren rannikolla, Odessan valloitus — kaikki se oli liittoutuneiden imperialistien taholta suunnattu Neuvostovaltaa vastaan.

Entä nyt, viiden kuukauden kuluttua? Eikö niillä ollutkaan sotavoimia, miljoonaista armeijaa eikä laivastoa? Miksi niiden on täytynyt perääntyä Ukrainan työläisten ja talonpoikien huonosti aseistetun armeijan edessä?

Siksi, että rappioituminen on käynnissä liittoutuneiden omien joukkojen keskuudessa, kuten saamamme tiedot kertovat. Nuo tiedot ovat osoittautuneet paikkansapitäviksi. Ei voida rankaisematta käydä neljää vuotta sotaa kapitalistien liikevoittojen jakamisesta. Eivätkä liittoutuneet kykene jatkamaan sotaa nyt, lyötyään Wilhelmin, jonka niskoille ne ovat vierittäneet kaiken syyn. Me tiedämme, että sotilaallisesti Ententevallat voisivat olla ja itse asiassa ovatkin meitä verrattomasti voimakkaampia, mutta sanomme silti: ne ovat hävinneet sodan meitä vastaan. Se ei ole pelkästään meidän kuvitteluamme, se ei ole pelkästään meidän haihatteluamme, Ukrainan tapahtumat ovat sen todistaneet. Ententevallat eivät kykene käymään sotaa sen jälkeen kun sota on näännyttänyt kaikki maat, uuvuttanut ne, kun jokaiselle käy päivänselväksi, että sotaa jatketaan yksinomaan pääoman vallan säilyttämiseksi työtätekeviin nähden. Liittoutuneet vitkuttelevat edelleenkin haluamatta solmia Venäjän

kanssa väistämätöntä rauhaa, jonka aikaansaamiseksi me olemme ryhtyneet useihin toimenpiteisiin ja jonka olemme tarjoutuneet solmimaan vieläpä meille erittäin raskailla ehdoilla. Tiedämmehän, että on verrattomasti helpompi kestää vaikeatkin finanssiehdot kuin jatkaa sotaa, joka vie työväen ja talonpoikaiston parhaita poikia. Imperialistiset valtiot tietävät, etteivät ne voi käydä sotaa meitä vastaan. Ne tietävät, mitä on Koltshakin liike, johon hän mobilisoi muutamia kymmeniä tuhansia Siperian talonpoikaisnuoria. Hän ei uskaltanut ottaa armeijaan rintamamiehiä, hän tietää, etteivät he olisi lähteneet hänen johdettavakseen, ja pitää nuorison aisoissa keppikurin ja petkutuksen avulla.

Siksi sanommeikin asemamme kärjistymisestä huolimatta täysin varmoina: me kykenemme lopettamaan tämän sodan muutamassa kuukaudessa, ja liittoutuneiden täytyy solmia kanssamme rauha. Ne nojaavat Koltshakiin, ne luottavat siihen, että elintarvikehuoltovaikeudet kaatavat Neuvostovallan, mutta me sanomme: siitä ei tule mitään. Elintarviketilanteemme ei kylläkään ole helppo; me tiedämme, että vielä suurempia vaikeuksia on tulossa, mutta sanomme silti: asemamme ei ole läheskään niin huono kuin viime vuonna; silloin, keväällä, elintarvikehuollossa ja kulkulaitoksessa vallinnut sekasorto oli vielä pelottavampi.

Vuoden 1918 alkupuoliskolla elintarvikehankintaelimemme kykenivät hankkimaan viljaa vain 28 miljoonaa puutaa, vuoden jälkipuoliskolla 67 miljoonaa. Alkupuolisko on aina vaikeampi ja nälkä silloin pahempi, ja elintarviketilanne oli verrattomasti huonompi viime vuonna, kun koko Ukraina oli saksalaisten vallassa, kun Krasnov sai Donilla kymmenin vaununlastein sotatarvikkeita saksalaisilta, kun tshekkoslovakit olivat valloittaneet Volganvarren.

Nyt on Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan lisäksi ilmestynyt muita. Latvian Neuvostotasavalta on viime aikana vakiinnuttanut asemansa; niin nopeasti hyökänneiden saksalaisten joukkojen moraali on alkanut laskea, ja saksalaiset sotilaat sanovat, etteivät he lähde sotaan paronien vallan palauttamisen puolesta. Ukraina taas, jonka petljuralaisjoukot saivat lyhyeksi aikaa valtaansa, on kokonaan puhdistettu petljuralaisista, ja punaiset joukot etenevät kohti Bessarabiaa. Me tiedämme, että Neuvostotasavallan kansainvälinen asema lujittuu päivä päivältä,

voisipa sanoa, tunti tunnilta. Te kaikki tiedätte, että Unkarissakin on Neuvostovalta, että siellä on perustettu Neuvostotasavalta, että porvaristo väistyi syrjään ja työläiset astuivat tilalle, kun selvisi, että liittoutuneet aikoivat ryhtyä ryöstämään maata.

Voimamme lujittuu nyt, kun Ukraina on valloitettu ja Neuvostovalta Donilla vakiinnutettu. Me sanomme nyt, että meillä on vilja- ja elintarvikelähteitä, on mahdollisuus saada polttoainetta Donetsin kivihiihialueelta. Vaikka edessä ovatkin vaikeimmat kuukaudet, kun elintarvikepula on kärjistynyt, kun kulkulaitoksemme on rappiolla ja sen kalusto kulunutta, olemme varmoja siitä, että kestämmme kaikesta huolimatta tämän kriisin. Ukrainassa on valtavia viljavarastoja, viljaylijäämiä, niitä on vaikea ottaa sieltä heti paikalla — siellä vallitsee yhä partisanismi, talonpojat ovat petomaisen saksalaiskomennon säikyttämiä ja pelkäävät ottaa haltuunsa tilanherrojen maita. Rakentavan työn ensi askeleet Ukrainassa ovat vaikeita, niin kuin ne olivat meilläkin silloin, kun Neuvostovalta sijaitsi Smolnassa.

Meidän täytyy lähettää Ukrainaan vähintään kolme tuhatta rautatielaitoksen työläistä ja osittain myös talonpoikia nälkää näkevältä pohjois-Venäjältä. Ukrainan hallitus on jo antanut dekreetin nyt saatavissa olevan 100 miljoonan puudan suuruisen viljaerän tarkasta luovutusjärjestyksestä.

Saatujen tietojen mukaan myös eräessä Donetsin laakion piirikunnassa on miljoona puutaa viljaa varastojen ollessa enintään 10 virstan päässä rautatiestä.

Tällaisia ovat ne varastot, ne resurssit, joita viime vuonna ei ollut, mutta nyt on. Tämä osoittaa, että jos ponnistamme kaikki voimat lyhyen ajan sisällä, niin voimme lopettaa sodan muutamassa kuukaudessa. Etelässä olemme saaneet ratkaisevan ylivoimien. Liittoutuneet — ranskalaiset ja englantilaiset — ovat hävinneet kampanjan, havainneet, etteivät heidän käytettävissään olevat mitättömät joukot pysty käymään sotaa Neuvostotasavaltaa vastaan. Valhe jota he levittävät meistä, on hälvemässä; kukaan ei enää usko taruja, että bolshevikit ovat kukistaneet hallituksen väkivaltaisesti ja pysyvät pystyssä väkivallan turvin, ja kaikki tietävät nyt Neuvostotasavallan lujittuvan päivä päivältä.

Me mobilisoimme nyt teidät, sillä koko sodan kohtalo riippuu tästä mobilisaatiosta. Meillä on täysi syy sanoa, että se ratkaisee asian meidän hyväksemme, ja imperialistien täytyy suostua rauhaan, jota olemme heille tarjonneet, sillä he käyvät päivä päivältä yhä heikommiksi.

Toverit, sen vuoksi Neuvostovalta on päättänyt jännittää kaikki voimat, mobilisoida etupäässä työläisiä ja talonpoikia ei-maanviljelyskuvvernementeista. Me toivomme, että mobilisaatio ja samalla nopea eteneminen rintamalla antaa mahdollisuuden parantaa myös elintarviketilannetta vähentämällä huollettavien määrää pahinta nälänhätää kärsivissä ei-maanviljelyskuvvernementeissa sekä suomalla kymmenille tuhansille rintamalle lähetetyille — meidän käymme sotaa kaikkein viljavimmilla seuduilla, missä elintarvikkeita on yllin kyllin — riittävän muonituksen ja mahdollisuuden postipaketteja lähettämällä auttaa pikaisesti kotiin jääneitä perheitään, auttaa ainakin yhtä tehokkaasti ja tehokkaammin kuin puolitoistapuuatalaiset ennen.

Tähän mobilisaatioon liittyy sodan pikaisen lopettamisen mahdollisuus, tähän mobilisaatioon liittyvät toiveemme Koltshakin etenemisen pysäyttämistä ja lopullisesta murtamisesta. Emme halua koskea joukkojamme, jotka ovat Etelässä viimeistelemässä voittoa Krasnovin joukkioiden rippeistä, jotta saisimme haltuumme viljavimmat seudut. Olemme vallanneet miltei koko Donin alueen ja Pohjois-Kaukasiassa on viljaa vielä runsaammin, viljavarastot ovat siellä vielä suuremmat, ja me turvaamme ne itsellemme, jos emme heikennä Etelärintamaa.

Toverit, meillä käydään ensi kertaa maailmassa sotaa, jossa työläiset ja talonpojat käsittävät taistelevansa maasta ja tehtaista, tietäen, tajuten ja nähden, että sodan rasitukset ovat äärettömät, kokien kaikki nälän tuskat maassa, jota imperialistit piirittävät kuin saarrettua linnoitusta. Koskaan ei voiteta kansaa, jonka työläiset ja talonpojat ovat valtaosaltaan tiedonneet, tajunneet ja nähneet, että he puolustavat omaa valtaansa, Neuvostovaltaa, työväenvaltaa, että he taistelevat asian puolesta, jonka voitto takaa heille ja heidän lapsilleen mahdollisuuden sivistyksen kaikkien antiimien, ihmistyön kaikkien aikaansaannosten hyväksikäyttöön. Ja me olemme varmoja, toverit, että tämä mobilisaatio sujuu verrattomasti paremmin kuin aikaisemmat, että se saa tukea teiltä, että niiden agitaattorien lisäksi, jotka puhuvat

kokouksissa, te kaikki ja kaikki tuttavanne ryhdytte itse agitaattoreiksi, menette itse tovereittenne luo, tehdastyöläisten ja rautatieläisten luo ja selitätte heille ymmärrettävästi ja selvästi, miksi nyt on jännitettävä kaikki voimat ja tehtävä muutamassa kuukaudessa loppu vihollisesta. Itse joukot nousevat toimintaan ja ryhdyttyään viimeistä miestä myöten agitaattoreiksi luovat murtumattoman voiman, joka on turvaava Neuvostotasavallan ei ainoastaan Venäjällä, vaan myös koko maailmassa.

„Pravda” № 85,
huhtikuun 28 pnd 1919

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan